Teodora Matei - Stăpânul castelului

„M-aş stabili într-un castel (merge şi conac) cu vreo sută de camere. De ce o sută de camere? Pentru că i-aş lua acolo pe toţi cei dragi mie. Pe lângă suta de camere – un beci plin cu mâncăruri simple şi gustoase şi o pivniţă gâlgâind de vin vechi.

Zona – de preferat mai rece şi ploioasă (eventual Scoţia, pentru că verdele pădurilor lor e superb după ploaie).

Prima încăpere pe care aş amenaja-o, după mutare, ar fi biblioteca. Aşezată pe colţul clădirii, ca să aibă ferestre pe doi pereţi; ceilalţi doi pereţi să fie acoperiţi de rafturi masive de cărţi, din lemn maro închis, ca în filmele englezeşti de epocă. Apoi – canapele şi fotolii confortabile şi un şemineu veşnic aprins. Dar cele mai importante ar fi draperiile grele – neapărat verde-închis, atârnând din tavan. Cum vremea ar fi mai tot timpul rece, biblioteca ar fi populată mai mereu. S-ar putea citi la lumina naturală sau la lumina lumânărilor. Să ne afundăm în cărţi vechi şi înţelepte, să le comentăm înaltele idei şi să facem din noapte-zi. Să plecăm la culcare în zori, însoţiţi pe holurile reci de majordomi cu sfeşnice şi să surprindem, cu coada ochiului, umbre nefireşti în urma noastră.

Să jucăm biliard, poker sau bridge până când ne-ar ustura ochii de fum şi concentrare.

Apoi, fiecare în camerele noastre, să cădem în somn adânc, nestingheriţi de umbrele de mai devreme. Să ne trezim fericiţi ca după visele copilăriei.

Mai văd o menajeră (bunicuţă blajină) care aduce în bibliotecă tăvi pline cu cafele şi sandwichiuri, iar la plecare goleşte scrumierele. (Ar trebui să pun la punct un sistem – beton de ventilaţie, pentru că toţi prietenii mei fumează, iar vremea fiind destul de rece nu ne-ar conveni să stăm cu ferestrele deschise).

Când ochii ne-ar obosi şi mintea n-ar mai putea digera nimic în plus, să organizăm petreceri stilate (sau nu) pentru care să ne îmbrăcăm frumos (sau nu) şi să ascultăm diverse muzici. Iar dacă afară ar fi frumos, să mergem la picnic. Să lenevim ziua întreagă la umbră, să jucăm diverse jocuri (cu minge sau fără), să văd în jur copii îmbujoraţi şi cu genunchii juliţi.

Iarna să aibă şase luni şi să ne ningă până la jumătatea ferestrei, să plecăm în drumeţii cu sănii trase de cai pe zăpadă scârţâind. Să primim cu vin fiert grupuri de colindători cu voci de îngeri.

Fără televizor, fără telefon, fără calculator sau Internet. Am aştepta poştaşul (neapărat călare) o dată la două săptămâni şi am citi cu sufletul la gură scrisorile celor rămaşi captivi în civilizaţie. După care le-am arde, ca să nu ne încarce cu energie negativă.”

…

Bastonul gardianului lovea ritmic zăbrelele celulelor, pe măsură ce înainta. Kilogramele - peste o sută cincizeci (aşezate proporţional pe cei aproape doi metri) apăsau bocancii grei. Vocea îi răsuna în clădirea înaltă, cu celule dispuse de o parte şi de alta a holului:

- Stingerea!

Ajuns în dreptul penultimei celule se adresă bărbatului dinăuntru:

- Salvează, Baroane, şi predă maşinăria!

Fusese singurul deţinut căruia i se adresase. Undeva, ascuns în tonul imperativ, se simţea respectul pentru titlul de nobleţe. Chiar dacă rămăsese doar onorific, îi conferea o prestanţă aparte.

Frenetic, bărbatul aşezat la masa metalică prinsă în perete tastă o încheiere, ca şi cum acelea ar fi fost ultimele cuvinte. Ştia că aveau să fie ultimele cuvinte ale zilei respective. Seara preda laptopul gardianului de serviciu. A doua zi, dimineaţă, îl primea din nou, de la gardianul din tura de zi. Şi tot aşa, schimb după schimb, ideile şi cuvintele lui se plimbau din celulă în biroul gardienilor – şi înapoi. Săptămânal, reprezentantul IT al închisorii verifica laptopul, accesa documentele salvate de deţinut şi, după obţinerea unei aprobări de la Direcţiune, transfera fişierele pe memory stick-ul avocatului.

Degetele groase apucară carcasa de plastic şi o strecurară printre gratii. Procedura ar fi fost ca el să imobilizeze cu cătuşe deţinutul, apoi să intre în celulă şi să preia laptopul. După trei ani îşi permitea să încalce procedura, atâta timp cât deţinutul era cooperant şi respecta regulile referitoare la bunuri personale. Reguli ce i se aplicau preferenţial, mult mai permisive decât ale celorlalţi.

Ajuns în încăperea din capătul holului, gardianul deschise un fişet şi împinse înăuntru laptopul. Încuie atent uşa fişetului cu o cheie de pe panoul prins în perete. Verifică meticulos eticheta de deasupra cuiului în care atârnase cheia. Corespundea cu eticheta de pe fişet. Colegul mai tânăr îl urmărea, încă nedumerit de exagerarea gardianului. Folosea întotdeauna un singur fişet. Cheia fiind unică, era singura care putea lipsi de pe panou. Cuiul liber era, întotdeauna, acelaşi.

Cu coada ochiului, gardianul îşi privise colegul care, la rândul lui, îi urmărise atent mişcările. (Cum mama dracului aleg ăştia să trimită începători numai pe schimbul meu?!) Se trânti pe scaunul ale cărui picioare flambau la fiecare manevră a bărbatului masiv. Se întinse şi, cu mâinile împreunate la ceafă îi spuse colegului:

- Gata, băiete, dă-i drumul!

Pătruns de importanţa gestului, tânărul trase maneta din dreptul indicatorului „Activare uşi”. Celulele se închiseră automat, uşi metalice căzând peste gratiile fiecăreia. Aruncă o privire pe hol şi se asigură că manevra reuşise. Totul era automatizat, dar începuse să-şi copieze mai vechiul coleg în verificarea amănuntelor. Activă a doua manetă: „Lumină celulă”. Beculeţul de pe panou se stinse; în spatele uşilor metalice, celulele se scufundaseră în întuneric. Răsuci comutatorul „Lumină veghe”, iar holul rămase scăldat în lumina gălbuie a lămpilor de veghe. Era mândru. După o săptămână la penitenciar în schimbul de noapte începuse să prindă mersul lucrurilor. I se spusese că era cel mai uşor schimb. Nu servea mese, nu scotea la plimbare, practic nu avea contact cu deţinuţii. Trebuia doar să-i supravegheze până la stingere, să încuie celulele, să stingă lumina şi să se aşeze în faţa pupitrului cu monitoare. Se speriase la gândul că va începe serviciul în aripa condamnaţilor pe viaţă. Partea bună era că fiecare avea celula lui, cei periculoşi ocupau anumite celule, astfel încât să nu poată comunica

între ei. Conducerea închisorii consulta întotdeauna psihologul care, după ce studia atent fiecare dosar, indica locul cel mai potrivit fiecărui deţinut.

Tânărul se aşează pe scaunul din faţa pupitrului. Camerele de luat vederi transmiteau imagini din fiecare celulă. Un deţinut se ruga în genunchi cu faţa spre răsărit. Altul, aşezat pe marginea patului, plângea cu fruntea prinsă în palme. Restul erau deja întinşi pe paturi, căutându-şi o poziţie comodă pentru somn. Baronul închisese ochii, cu braţele încrucişate peste piept. Răsufla uşor şi părea că aţipise zâmbind.

- De ce i se spune Baronul?

Se întorsese spre mai-vârstnicul coleg, decis să-şi răspundă la întrebări. Celălalt, măgulit de importanţa informaţiilor pe care le putea dezvălui, se propti în braţele scaunului şi se aşează mai comod. Cu mâna stângă bâjbâia în servietă după cutia cu mâncare, fără să-şi ia privirea de la tânăr. De câteva ori păruse că va răspunde la întrebare, numai că răspunsul veni odată cu aterizarea pe masă a cutiei burduşite cu sandwichiuri şi clătite.

- Pentru că e Baron, de-aia…

- Adică aşa, baron… nobil?

- Da, mă, nobil, ce dracu'… Ce crezi, că ăştia n-ajung la pârnaie?!

Părea iritat, aşa că tânărul reveni la monitoare şi rămase cu privirea în gol, adâncit în gânduri. Din spate auzea fâşâitul hârtiei de împachetat, trosnet de fălci şi fâsâitul sticlei aburite de Coca-Cola. Sticla de un litru se golise pe jumătate, îndemnând la vorbă gura ce-o golise.

- Tu n-ai auzit de ăsta pân-acu'? Ce dracu', că acu' trei ani s-a scris în toate ziarele, l-au dat la ştiri… Pe ce lume-ai trăit?

- Acu' trei ani?… Păi, acu' trei ani eram mic, şefu', aveam altele în cap… Da' ce-a făcut? A făcut-o destul de bine dac-a ajuns aici, nu?

Venise rândul clătitelor. Tânărul spera să aibă umplutura potrivită, să fie săţioase şi gustoase, ca şi foamea lui de noutăţi să fie potolită. Aşteptă, dar privirea celuilalt scruta amănunţit conţinutul cleios ce i se scurgea printre degete şi părea absorbit de număratul seminţelor din dulceaţă. Fără să-l privească direct, văzuse tânărul ridicându-se resemnat de pe scaun şi făcând câţiva paşi spre hol. Avea de gând să plece într-o scurtă plimbare, să-şi dezmorţească oasele. Spera ca, la întoarcere, să aibă parte de conversaţie.

- I-a mierlit pă unii la castel. Prieteni de-ai lui.

Rânjea în colţul gurii, cu ochii la colegul care încremenise şi anulase brusc decizia plimbării. Noaptea avea să fie lungă. Somnolenţa dată de privitul în monitoare trebuie într-un fel combătută. Dacă entuziasmul tânărului ar fi fost molipsitor ar fi povestit mult prea repede totul, iar asta era treabă complicată, trebuia dezbătută, comentată…

- Stai coalea jos şi mai aruncă-ţi un ochi la televizoare, din când în când. Mai ştii care-i intervalul la care trebuie să te uiţi la televizoare?

- Ştiu, 45 de secunde…

- Bun, numără în gînd sau uită-te la ceas, da' ai grijă, fii atent şi la mine şi la „oaspeţi", bine?

Vechimea şi gradul îl îndreptăţeau să dea ordine. Era convins că cei noi nu vor învăţa decât executând comenzi concrete; procedurile citite după acceptarea pe post, până la angajarea efectivă, colcăiau de expresii rigide şi greu de înţeles. Schimbul de noapte cu proaspăt-angajaţi era liniştit şi odihnitor. Ştia că avea să fie ascultat; supraveghea şi îndruma; povestea, sfătuia şi se simţea important; nopţile treceau repede, fără să-l obosească prea mult.

- Străbunicu' lu' Baronu' ăsta de-i cazat la noi în „hotel" avea pământuri p-aici, prin zona asta. Unul din băieţii lui a fost omorât de nişte tâlhari, cum erau pe vremea aia. Le-a atacat trăsura, le-au furat bănetu' şi bijuteriile, le-a luat caii şi i-a măcelărit, pe fi-su lu' Baronu' ăl bătrân şi alţi doi prieteni de-al lui. Nu se mai ştie cum, da' moşu', după toată îngropăciunea şi jalea, i-a adus în oraş pe tâlhari. Dăduse sfoară-n ţară, plătise tot felu' de oameni şi le dăduse de urmă, că proştii începuseră să se laude cu banii, cu bijuteriile furate… Familia a vrut să-i trimită la spânzurătoare, da' moşu' s-a opus. L-a convins pe judecător să-i ţină închişi în puşcărie, pe viaţă. Naiba ştie ce-o fi fost în capu' moşului. Ei, şi fiindcă şi pe vremea aia erau fripturişti de tot felu', judecătoru', cu primaru' şi cu şefu' poliţiei l-au convins pe bătrân să doneze o bucată de teren pe care să construiască o puşcărie nouă, că aia, din sediul poliţiei, ajunsese o ruină. Ca şi ei să-i facă pe plac, moşu' a bătut palma cu ăştia şi a donat pământu', ba mai mult decât ceruseră şi le-a dat bani pentru materiale şi plata muncitorilor, da' a avut pretenţie să o construiască după planurile lui. Ăia, fericiţi că nu scot bani din buzunar – din buzunaru' urbei, adică – l-au lăsat în pace pe moş. A adus arhitecţi, tot felu' de specialişti şi a ridicat o fortăreaţă. Adică asta, în care stăm noi acum.

Văzând gura deschisă a mirare, gardianul continuă:

- Vezi c-ai depăşit 45 de secunde! Dacă nu te controlezi, aşa cum te captivez io cu poveştile mele or să te captiveze şi „băieţii". Şi o să vină vremea când o să-i duci la plimbare, o să-i însoţeşti pe la infirmerie, la capelă… şi dacă sunt „vieţaşi", crede-mă că s-ar delecta cu un papagal proaspăt şi naiv cum eşti tu. Urechile la mine şi ochii roată pe televizoare!

Întors brusc din vremurile cu trăsuri şi averi donate statului, tânărul execută fâstâcit comanda. „Oaspeţii" dormeau.

Celălalt bărbat goli sticla de Coca-Cola şi o aruncă în coş. Lichidul se încălzise şi îi rămăsese în gură un gust sălciu. Îl înjură în gând pe tinerel; el şi povestea lui …

- E, şi cum spuneam, prima oară Baronu' cel bătrân, străbunicu' a construit clădirea asta. În timp i-au mai ridicat aripi noi, au modernizat-o, au umplut-o de maşinării de-astea… Sunt bune, că înainte făceam kilometri noaptea pe holurile-astea şi-i mai apuca şi nebuneala, urlau şi zbierau… n-apucai să răsufli. Acum, cu uşile-astea metalice, de le-nchidem peste noapte, cu camerele de luat vederi care ni-i arată şi când se-ntorc de pe-o parte p-ailaltă… (În realitate, noile achiziţii stârniseră rumoare printre salariaţi. Unora li se păruse că sunt prea bătrâni să înveţe să umble cu calculatoare, cu butoane, cu manete… Considerau practicile vechi destul de bune. Fuseseră testaţi, la finalul cursurilor de iniţiere. Cei nepregătiţi fuseseră concediaţi. Cei rămaşi închiseseră gurile şi îşi antrenaseră degetele stângace.) Boierie, tată! Trage tare să rămâi aici, că programu' e bunicel, bănuţii sunt şi ei frumuşei…

Scoase o ţigară din pachet, o răsuci atent între degete şi se ridică în picioare, cu mâna adânc înfiptă în buzunarul pantalonilor în căutarea brichetei. O găsi şi îşi îndemnă colegul să deschidă fereastra. Trase primul fum adânc în piept şi îl expiră într-un nor gros. Aşa mai mergea. Observă tânărul care trăgea cu coada ochiului la monitoare şi, mulţumit că fusese ascultat, continuă:

- Asta e! Moşu' a terminat de construit în doi ani toată hardughia asta – adică aşa cum era ea atunci… la vremea aia, a fost cea mai mare din regiune. I-a mutat pe tâlharii ăia aici, în cele mai izolate celule, întunecoase şi umede. Mâncare ordonase să le dea la două zile. Numai apă le aducea zilnic. Nimeni nu discuta condiţiile moşului, că doar el plătise tot. Le-a mai spus să-l cheme când or muri nefericiţii ăia. N-au apucat să îmbătrânească. Bolile căptuşite în celulele-alea mizerabile i-au răpus repede. După ce-a murit şi ultimu' dintre ei, bătrânu' a plecat prin Scoţia. Castelul de-aici l-a abandonat. Se pare că au mai venit părinții Baronului, dar demult… Apoi s-au mutat și nu s-au mai întors. Nici ei, ori vreo altă rudă, până la Baronu' nostru…

(45 de secunde!) Tânărul întoarse scaunul rotativ spre pupitru. Doi deţinuţi se plimbau prin celulă, de la un capăt la altul. I se spusese că, din lipsa activităţii, mulţi adormeau repede după stingere, trăgeau un pui de somn de vreo două-trei ore, după care se plimbau sau făceau diverse exerciţii fizice care să-i obosească. Mai văzu câţiva care vorbeau singuri. Uitaseră, probabil, de camerele de luat vederi şi discutau aprins cu personaje imaginare. În timpul zilei nu s-ar fi lăsat surprinşi gesticulând sau vorbind singuri. Noaptea se simţeau protejaţi de uşile metalice. Lumina gălbuie a lămpii încastrate în tavan nu îi deranja. Era destul de puternică pentru a distinge obiectele din jur şi suficient de discretă ca să nu le tulbure somnul. Baronul părea să doarmă adânc. Avea acelaşi zâmbet relaxat. Mâinile rămăseseră încrucişate peste piept.

- Şefu'! Şefu'!

Nu îndrăznea să-şi dezlipească privirea de pe ecran. Făcea semn cu mâna, aşteptând ajutor de la colegul mai experimentat.

- Şefu', să-nnebunesc, da' ăsta nu mai respiră! E nemişcat, de când s-a băgat în pat! Dac-a murit?

Broboane de sudoare i se adunaseră pe frunte şi o gheară fierbinte îi strângea gâtul.

- Taci, mă, c-aşa doarme el! Parcă-l vezi prima oară! Să te convingi, dă zoom pe pieptul lui!

- Ce să dau?! Cum să-i dau?!

Degetele butucănoase apucară mouse-ul şi gardianul intră în programul de supraveghere. Tastă numărul celulei dorite şi i se deschise o ferestruică de comenzi. Activă butonul „Zoom" şi mişcă mouse-ul pe imaginea bărbatului adormit. Imaginea se mări. Rezoluţia mare le permise să vadă pătura ce se ridica şi cobora ritmic, insesizabil pentru ochii neexperimentaţi şi pentru mintea nedeprinsă cu avantajele noii tehnologii.

- A murit pă dracu'! Uite că n-a murit! Să nu mă mai sperii niciodată aşa, ca acuma! De-aia sunt alea 45 de secunde. Au şi ele rostul lor. Dacă ăsta ar fi intervalu' la care te uiţi la

fiecare, poţi Doamne-fereşte să verifici, dacă ţi se pare ceva. Doar n-o să zdrăngănim uşile-astea să-i trezim pe toţi când ţi se pare ţie c-a mierlit-o vreunu'! Atâta le-ar trebui la unii dintre ei. Sunt ei destul de agitaţi, ca să-i mai agităm şi noi. Şi încă ceva: chiar dacă te caci pe tine de frică, nu le arăta! Aşa căcat la cur – numa' ai grijă să nu te miroasă – vorbeşti cu ei pe ton egal da' ferm, stai drept şi le impui tu ce trebuie să facă! Mă, da' ce dracu?! Fac io acuma şcoală cu tine?! Ce v-au învăţat la cursurile alea?!

Se făcuse de ruşine şi nu mai îndrăznea nici să respire. Se temuse de astfel de momente de când se înscrisese la concursul pentru postul de gardian-supraveghetor. Poate nu era făcut pentru meseria asta. Va pândi un post în altă parte, unde să nu aibă contact cu deţinuţii şi va încerca să se mute. Îi tremurau picioarele şi transpiraţia i se uscase pe spate.

- Vezi că mă duc la toaletă! Ochi şi urechi!

Tânărul dădu doar din cap şi preluă mouse-ul. Ieşi din program, apoi intră din nou. Tastă diferite numere de celule şi repetă comanda „Zoom". Era încântat. Putea mări imaginea astfel încât le citea pe buze celor doi care vorbeau singuri. Primul făcea declaraţii de dragoste soţiei ucise. Celălalt îşi pleda cauza la un proces închipuit şi mulţumea judecătorului care îl eliberase. (Dumnezeule, aici poţi să înnebuneşti!) Reveni la celula Baronului. Neschimbat. Activă „Zoom". Plimbă camera de la picioare până la piept. Încremenit. Mări imaginea. Pătura se mişca. Mută camera de pe piept spre faţă. Senină. Un nor de abur uşor, argintiu părea că pluteşte în dreptul gurii şi se ridică. Tânărul întoarse capul, surprins de revenirea colegului de la toaletă.

- Aşa, tată! Bagă! Joacă-te cu ele, intră, ieşi, formează-ţi mâna!

(Să-i spun de abur? O să zică naibii că m-am ţicnit. Cine ştie ce mi s-o fi părut…) Ieşi din program, intră pe celule – de la prima la ultima. Penultima, a Baronului, o sări intenţionat. O accesă la sfârşit, concentrându-se pe faţa deţinutului. Nici urmă de abur. Fusese o părere. Se felicita în gând că nu se pripise ca mai devreme. Se întoarse spre bărbatul care rămăsese în cadrul uşii, privind admirativ uşurinţa cu care tânărul folosea programul de supraveghere. Încântarea citită pe faţa colegului îl încurajă, alungându-i stingherealа dinainte.

- Nu pot decât să vă mulţumesc… Ştiu că m-am făcut de ruşine, da'… Sper din tot sufletu' să nu mai …

Şoc. În spatele siluetei masive ce ocupase spaţiul uşii – acelaşi nor, aproape insesizabil; păreau particule de polen plutind pe curenţi de aer. Tânărul clipi des, de câteva ori, părăsi scaunul din faţa pupitrului şi se îndreptă spre uşă.

- Să nu mai ce, mă?!

Adânc înfiptă în gât – gheara fierbinte ce-l slăbise cu câteva minute în urmă. Cămaşa i se umplu de sudoare şi se lipi rece de pielea înfiorată. Ajuns în locul de unde putea vedea întreg holul aţinti privire uimită de-a lungul tunelului mărginit de uşi metalice, podea de mozaic şi tavan străpuns de luminile ca de balizaj ale lămpilor de veghe. Linişte îngheţată. Nici urmă de aburi, praf sau fum. Strălucire de metal rece şi lustruit.

- Ce-ai păţit, tinere?! Cine-a mai murit de data asta?

- Nu, şefu', nimic… Mi s-a părut, da'…

(O fi fost fum de la ţigara lui… Da, sigur asta a fost… Bine, da-n celula Baronului?! Acolo ce-a mai fost? Cum să fi intrat fumul acolo? Da' dacă n-a fost acolo, ci aici, mi-a trecut prin faţă şi io, ca prostu', am zis că era în celulă?! Doamne, dobitoc mai sunt… Sigur aşa s-a-ntâmplat… Am văzut fum de la ţigara lu' şefu'…)

Înghiţind în sec, tânărul îşi privi ceasul. Noaptea ajunsese la jumătate. Timpul rămas spera să fie de ajuns pentru a ajunge la relatările evenimentelor din urmă cu trei ani. Dacă pentru străbunic i-a luat colegului atâta timp, povestea actualei generaţii ar fi putut veni spre dimineaţă. În definitiv, nu avea nicio importanţă când va afla. Baronul nu avea să plece nicăieri, iar peste două săptămâni ar fi fost iar în schimbul de noapte. Auzise că schimburile de zi sunt solicitante şi începuse să se neliniştească la gândul săptămânii care avea să urmeze. Chiar dacă, fiind începător, ar fi fost îndrumat de cei mai vechi, mai resimţea o uşoară teamă la ideea contactului cu cei mai periculoşi oameni din ţinut.

…

Bărbatul intră pe uşa masivă, ţinută de majordom. Scoase pelerina de ploaie din care apa se scurgea în şuvoaie subţiri şi o întinse spre mâna suspendată în aer. Cealaltă mână oferi pantofi uscaţi de casă în schimbul ghetelor mustind de apă. Majordomul luă sfeşnicul de pe măsuţa joasă şi dispăru pe holul abia întrezărit în penumbră. Pelerina şi ghetele stăpânului lăsau dâre întunecate de apă şi noroi.

Plouase toată ziua; după-amiaza se transformase rapid într-o seară rece şi întunecată. Lumânările candelabrului din salon fuseseră înlocuite cu rigurozitate în aşteptarea stăpânului. Oaspeţii nu cereau niciodată nimic. Se supuseseră regulilor casei care veneau convenabil în întâmpinarea propriilor dorinţe.

Bărbatul se apropie de masa de biliard. Scrumiere mari, metalice, găzduiau trabucuri fumegânde. Nori groşi pluteau pe catifeaua verde.

- Baroane, vino să vezi! Amicul nostru nu se învaţă minte! E al treilea pe care i-l iau!

Se lăsă luat pe după umeri de câştigătorul ultimelor trei partide. Admiră lovitura şi îl felicită:

- Merită să atacăm sticla aia de Scotch pe care am pierdut-o la ultimul pariu!

- Hm, poate tu, că abia ai venit pe nesuferita asta de ploaie, dar noi… Drept să-ţi spun, ne-am cam aruncat pe vinişor… Ai o colecţie, Baroane… Cunoscător, se vede…

Optă pentru scotch. Frigul îi pătrunsese în oase; îşi simţea încă vârfurile degetelor îngheţate, deşi se oprise în faţa căminului încercând să se încălzească. Îşi îndreptase spatele şi aruncase o privire de ansamblu prin salon. Împătimiţii de biliard erau acolo cu toţii.

Băutura cobora abrupt pe esofag ca zgârietura unei femei geloase. Urmele ei dureau şi frigeau. Când rana părea vindecată venea relaxarea din muşchi şi creier. Ceaţa gălbuie, dulce-amăruie, poleia cu toleranţă şi optimism gândurile băutorului. Se aşezase în fotoliu, cu picioarele aruncate peste unul din braţe. Îşi umplu paharul abia golit şi înşurubă atent capacul sticlei. Două pahare erau de ajuns. Jucătorii de biliard abandonaseră tacurile şi i se alăturaseră.

Nu mai aşteptau demult să fie serviţi. Trecuseră carafa de vin de la unul la celălalt, până când licoarea gălbuie se distribuise uniform. Ca la un semn, toate paharele se ridicară:

- Să ne trăieşti, Baroane! Şi noi, că te iubim!

- Să fim mereu împreună! răspunse şi goli al doilea pahar, ca urarea să se îndeplinească.

- De asta poţi fi sigur!

Sclipirea din ochi radia spre ridurile fine dinspre tâmple. Colţul gurii se ridicase uşor. Lăsă paharul pe covor şi îşi trecu degetele prin păr a plictiseală:

- De când n-am mai făcut un bridge?

- Parcă nu ştii, Baroane, că de aseară a trecut o veşnicie!

- Atunci haideţi, băieţi!

Grupul părăsi fotoliile îmbrăcate în piele pentru mesele din colţul îndepărtat al salonului. Pachete noi de cărţi aşteptau răbdătoare pe colţurile meselor, deasupra carneţelelor personalizate. Bărbatul îşi alese locul la una din mese. Ceilalţi se aşezară după reguli demult stabilite: de fiecare dată: altă masă, alţi parteneri. Altfel, fiecare s-ar fi deprins cu stilul de joc al celorlalţi şi farmecul jocului s-ar fi transformat în rutină. Puţină agitaţie, până când fiecare carneţel ajunse în posesia titularului. Apoi – foşnet de cărţi noi, creioane alergând pe deasupra calculelor…

Menajera întrebase de locul unde avea să fie servită cina. Deopotrivă, înfierbântaţi de joc, bărbaţii optaseră pentru sandwichiuri cu brânză şi friptură rece de curcan. Stăpânul casei adăugase:

- Dacă vor fetele, serviţi-le cina în salonul mic. Noi rămânem aici. Deocamdată, nu le spuneţi că am venit. Vreau să le fac o surpriză.

Revenise, concentrat, la jocul început.

Tăvile pline cu sandwichiuri intraseră pline în salon şi ieşiseră goale. Carafele de vin se umpluseră pe rând, pentru a fi deşertate în pahare însetate. Trabucuri şi ţigări ardeau împrăştiind arome variate de tutun ars: de la acru-înţepător la dulce-greţos. Fumuri divers colorate bântuiau mesele şi se ridicau în fuioare, subtil atrase în pâlniile noului sistem de ventilaţie.

Pendula veche din hol marcă miezul nopţii. Douăsprezece gonguri pătrunseră printre şoaptele înfundate, glumele răutăcioase şi strigătele de revoltă sau încântare ale jucătorilor de bridge.

- Domnilor, permiteţi-mi să mă retrag. Vă doresc mult noroc fiecăruia, în continuare!

- Hai, Baroane, încă unul măcar… Suntem la egalitate, nu vrei să ne iei banii?

Bărbatul refuză îndemnurile şi invitaţiile. Îi privi regrupându-se în jurul meselor – cei rămaşi fără parteneri în calitate de chibiţi ai celorlalţi. Cărţile se împărţeau pentru joc nou, calcule complicate generau noi combinaţii.

Stăpânul casei părăsi salonul. Luă un sfeşnic şi porni spre bibliotecă. Din spatele uşii sculptate de stejar răzbăteau chicote vesele. Bărbatul se opri cu mâna pe clanţă, ascultând. O mână neexperimentată ataca clapele pianului. Câteva acorduri… apoi râsete… o voce intonând primele versuri ale unui cântec… alte voci, de diverse tonalităţi, i se alăturau…

- Bună seara!

Deschisese uşa încet, să nu deranjeze. După ce le salutase, pentru câteva clipe biblioteca încremenise în tăcere. Apoi fetele săriseră în întâmpinarea lui. Îl atacau cu întrebări, îi reproşau că nu îşi anunţase prezenţa, se prefăceau supărate sau indiferente. Blonda cu rochie albastră rămăsese tăcută, privindu-l.

- Promit că mâine, dacă nu mai plouă, mergem la picnic! Dacă plouă, facem bal mascat! Sunt iertat?

Intrase în jocul lor. Era vechi, dar le plăcea ca el să-şi asume o vină, ele să-l dojenească, apoi să se lase rugate să-l ierte. Uneori făcea promisiuni, alteori aducea cadouri. Jocul se încheia întotdeauna cu o iertare. Şi cu sărutul fetei blonde.

Se apropiase de el şi îl înlănţuise cu braţele. Celelalte fete îşi reluaseră vechile locuri. Câteva – în jurul pianului, căutând partituri de melodii pentru dans; unele ridicaseră cărţile lăsate pe canapele şi se afundaseră în lectură; altele – dăduseră la o parte draperiile grele de catifea verde şi făceau planuri pentru a doua zi. Picnic sau bal mascat… le era totuna…

O sărută pe colţul gurii, ca o promisiune şi îi mângâie părul, privind-o în ochi. Micuţă de statură, îşi dăduse capul pe spate ca să-l vadă bine. Rămăsese lipită de el; mâinile bărbatului îi garantau căldură şi protecţie. Îşi lipi faţa de pieptul lui.

- Miroşi a ploaie… Aici oricum plouă mai tot timpul, dar tu miroşi… nu ştiu cum… a nori, a tunete… a depărtare… ah, şi a scotch…

- Iartă-mă… m-am cam grăbit încoace, n-am scăpat de băieţi pentru o partidă de bridge şi un pahar… aşteaptă-mă să fac o baie… vin cât de repede pot şi mergem sus…

- Vin cu tine!

Îşi încleştase degetele în cămaşa lui. I-ar fi plăcut să rămână aşa, accesoriu de purtat pe sub haină, să-i mângâie şi să-i încălzească trupul. Plecările lui o întristau. O frigeau lacrimile plânse dimineaţa în patul gol. Revenirile lui erau primăverile obrajilor ei. Din lacrimi uscate îmboboceau zâmbete, din riduri triste exploda bucuria.

Părăsiră biblioteca fără ca lipsa să le fie observată. Fata mergea în urma lui, ţinându-l strâns de mână. Lumina sfeşnicului făcea faţă cu greu holurilor înalte cufundate în beznă. De trepte se temea fata cel mai mult. Flăcările lumânărilor trebuiau protejate de curentul format pe scările lungi. Bărbatul îşi desprindea mâna dintr-a ei, iar fata îl urma cu ochii întredeschişi. Pe pereţi apăreau uneori umbre străine. Parfumul altcuiva adia dinspre tablourile vechi în rame

grele de lemn. Dormitoarele lor erau în aripa estică. La plecarea din bibliotecă sau salon traversau jumătate de castel. Trezirea în acele dormitoare merita toată spaima nopţii. Răsăriturile văzute de acolo erau minunate. Fata se încuraja, numărând paşii şi treptele parcurse. Cu fiecare, se apropia de îmbrăţişările lui.

Pe ferestrele camerei de baie se ridicase abur uşor din cada plină cu apă fierbinte. Bărbatul lăsă sfeşnicul pe suportul de la intrare. Din dormitorul lui răzbătea lumina zecilor de lumânări împărţite de-a lungul pereţilor în mănunchiuri incandescente. Ajutat de iubita lui, ieşi din hainele aspre ca dintr-o carapace. Le lăsă învălmăşite pe podea şi, călcând peste ele, se scufundă în apă. Închise ochii. Băile fierbinţi îl relaxau şi îi trezeau dorinţe.

- Haide şi tu! E aşa de bine!

Fata refuză invitaţia. Îi plăcea mai mult să-l privească, să-şi plimbe mâna cu buretele înspumat pe muşchii arămii, să-i spele atentă părul lung şi cârlionţat, coamă sălbatică de armăsar rătăcitor.

Aduse, apoi, prosoapele groase şi moi şi le plimbă pe trupul înfiorat. Orice atingere devenea mângâiere. Îi întinse şi halatul de catifea, deşi ştia că bărbatul îl va arunca în următoarele minute.

Venise rândul fetei să fie răsfăţată. Degete abile deznodau, descheiau, descopciau. Rochia albastră ajunse la piciorul patului, semn de carte în dreptul poveştii de noapte.

…

Băiete, dă-mi cana să-ţi pun nişte cafea!

- Nu, şefu’, mulţumesc… Ştiţi, eu nu prea beau cafea… Şi-apoi, numai dumneavoastră aţi adus…

- „Eu nu prea beau cafea…” îl îngână gardianul masiv, schimonosindu-se şi prefăcându-se dezgustat. Te ia naibii somnu’ când nu trebuie. Aici n-ai voie să-nchizi ochii. Ori te temi că-ţi strici tenu’?

Ruşinat, scoase din dulap cana şi o întinse spre termosul din care aroma cafelei fierbinţi se răspândise rapid în întreg biroul. Era tare, amară şi aromată. Prima înghiţitură răscolea stomacul. Restul trezea creierul.

(45 de secunde!) Inspectă celulele una câte una. Deţinuţii dormeau. Dinspre masa din mijloc se auzea iarăşi foşnet de hârtie şi trosnet de fălci. Aştepta golirea cutiei cu speranţa că povestea îi va fi continuată. Se lăsă pe spate în scaun şi, ţinând cana de cafea cu ambele mâini, rămase privind în gol.

Foşnet de hârtie mototolită aruncată la coş; capacul cutiei de plastic trântit cu obidă; râgâit de gras sătul, pus pe treabă.

- Auzi, ia mai deschide tu fereastra aia, că dup-aşa o masă merge-al naibii o ţigară!

Tânărul se supuse, înmânând colegului bricheta pe care, mai devreme, o recuperase de pe podea. Fum de tutun ieftin, ars cu nesaţ de buze pofticioase, invadase camera.

- Aşa… Unde ajunsesem cu Baronu'?

- Păi… la străbunicu', care-a plecat… că nu s-a mai întors nimeni aici, până la… şi tânărul făcu un semn cu capul spre celula Baronului.

- A, deci nu ţi-am zis nimic de el… Ascultă-mă tu pe mine, deci ăsta ori e cel mai mare criminal din zonă, ori e dus cu capu' de i-au greşit destinaţia: l-au adus aici, în loc de ospiciu. Da' vezi tu, de-aia cred io că are alt regim: a venit avocatu' lui – unu' mare, tăticule; nu mare aşa ca mine, adică bun al dracului, că nu pierde niciun proces – ei, a venit cu cerere să i se lase laptopul. Dreptul lui la plimbare e de o oră pe zi, vizite nu primeşte că n-are de la cine, şi-atunci avocatu' a zis să-i lase laptopu' peste zi, să scrie-n el, acolo… S-a gândit conducerea, ce s-a gândit şi i-a aprobat cererea, cu condiţia să-l predea seara şi să-l ceară dimineaţa, să poată fi controlat în orice moment de oamenii de –aici, şi lunea dimineaţa să-i dea avocatului ce-a scris ăsta peste săptămână. I-a găsit avocatu' şi o editură care-i publică povestioarele. Da' io zic altceva: că-l lasă să scrie, ca să-l prindă. Că Baronu' a stat mut ca peştele la toate procesele, nici nu s-a apărat, nici n-a recunoscut.

- Da' ce-a făcut, şefu?! Pe cine-a mierlit? C-aşa aţi zis, „i-a mierlit pă unii la castel". La care castel?

Răbdarea tânărului ajunsese la limită. Noapte de noapte, o săptămână întreagă ezitase să întrebe. Aşteptase cu sufletul la gură răspunsuri care se pierdeau în diverse relatări.

- La castelu' de-aici; nu ţi-am zis?! … Vezi că ţi-a expirat timpu'!

- 43 de secunde, şefu! Mai am două!

- Bravo, puţă! Credeam că iar ai rămas gură-cască. Ei, pentru asta mai dă o dată cana, să-mpărţim ce-a mai rămas prin termos.

Abur călduţ de cafea se ridica din două căni metalice. Monitoarele arătau deţinuţi ce începuseră să se foiască pe păturile aspre. Singurul care nu-şi schimbase poziţia era Baronul. Pe fereastră intra miros de rouă.

- Baronu' nostru a venit acu' vreo zece ani şi s-a interesat de castelu' familiei de-aici, de la noi. La vreo zece kilometri de oraş. Avea nişte afaceri din care-i ieşeau bani buni şi s-a hotărât să rămână aici. Primea lume, venea în oraş la teatru, la petreceri… Organiza şi el petreceri, da' zice lumea care-a lucrat p-acolo că venise cu lăzi întregi de cărţi şi umpluse biblioteca. Stătea acolo şi citea cu zilele, nu-i trebuia mâncare, nu-i trebuia somn… După aia… cum să-ţi zic io ţie, că nu ştim ce s-a-ntâmplat, doar ce s-a aflat după… Nişte tineri din oraş au dispărut şi n-au mai fost de găsit. I-au căutat familiile, da' nu aşa curând, că şi ei erau plini de bani şi plecau în călătorii şi prin ţară, şi p-afară… Cam aventurieri…Abia când n-au mai avut niciun semn de viaţă de la ei au început familiile să s-agite. Despre unii dintre ei se ştia că fuseseră invitaţi la castel. Nu-i mai văzuse nimeni întorşi de-acolo. Unu' dintre ei era băiat de judecător. Taică-su a intrat primu' la bănuieli şi s-a dus la poliţie. Poliţaii au pierdut vremea vreo juma' de an, că Baronu' era om cunoscut, de familie, cu titlu de nobleţe, cu avere… Da' judecătoru' nimic: dacă fii-su tot nu-i apărea acasă, le stătea pe cap şi-i tot

ameninţa. A mai dispărut şi o actriţă. Tânără, frumoasă, blondă… Ce să mai, de drag mergeai pe vremea aia la teatru…

Oftă adânc. Tânărului îi era greu să-şi vadă în fotoliul unui teatru colegul care, mai devreme, storcise între degete clătitele unsuroase şi le clefăise pofticios. Probabil atunci îşi punea hainele bune; bărbierit, parfumat, se aşeza atent la replicile şi nurii actriţelor în scaune încovoiate sub povară.

- După ce-a dispărut şi actriţa, s-a dus poliţia cu mandat la castel. L-au găsit pe Baron în bibliotecă, singur-singurel. I-a primit frumos, i-a invitat la un ceai – o cafea… Le-a spus că nu-i poate ajuta, că nu ştie nimic de tinerii ăia. Zice că numai când a auzit de actriţă ar fi tresărit. Da' nu ştiu cine n-ar fi tresărit, că toţi bărbaţii o sorbeau din ochi. L-au rugat apoi să-i însoţească prin castel, dar el le-a dat pe cineva, să-i însoţească, n-a părăsit biblioteca. Au căutat ei ce-au căutat, da' castelu-i mare al dracului, poliţaii n-au avut timp să intre-n toate camerele. Au revenit şi a doua zi, şi el – tot acolo: singur, în bibliotecă. Numa' că de data asta poliţaii veniseră mai mulţi, să termine mai repede. Se pare că au găsit haine de femei, de bărbaţi – care nu i se potriveau lui, valize cu diferite iniţiale… ce să mai… le-au încărcat ăştia pe toate şi le-au adus în oraş, iar el, adus de braţ de judecătoru' ăla, a înnoptat în arest. Au venit apoi familiile şi-au început să recunoască din lucruri. A fost nebunie mare, au întors pe dos castelul, în căutarea celor dispăruţi. N-au găsit nimic. Da' nimic, mă-nţelegi?!

Se transfigurase, ochii păreau să-i iasă din orbite şi sudoarea i se scurgea pe tâmple. Se întorsese în timp şi transmitea întocmai înfrigurarea şi emoţia martorilor acelor evenimente.

(45 de secunde!) Cu greu, tânărul îşi desprinse privirea de la colegul pierdut în trecut. Începuse să se teamă de ce avea să audă. Sperase la o poveste sângeroasă şi crudă. Intrase într-una de groază.

- Şefule, ăştia dorm toţi! Io merg până la toaletă!

- Te-ai speriat, mă? Te pişi pe tine?

Îşi ştersese fruntea de transpiraţie; văpaia din obraji se scursese pe gât, lăsând în urmă doar câteva pete roşiatice, la baza gulerului.

- Du-te, tată, mă uit io la televizoare!

Parcurse în fugă holul şi intră în toaletă. Se uşură, nervos pe jetul interminabil ce-l ţinea captiv în cabina friguroasă. Se frecă îndelung pe mâini cu săpunul uscat, urât mirositor, apoi îşi aruncă pumni de apă rece peste faţă. Tot în fugă refăcu drumul spre birou; privi ceasul; mai aveau trei ore din schimbul de noapte. Pentru siguranţă, se aşeză pe scaunul de la pupitru, întors pe jumătate spre colegul care aprinsese o nouă ţigară. Sufla fumul îndelung, dând impresia că pentru degetele şi plămânii lui ar trebui fabricate ţigări pe măsură.

- Cum spuneam, n-au găsit ăia neam… I-a luat la întrebări pe oamenii care lucrau acolo, că avea Baronu' majordom, menajeră ca pe vremuri… N-au scos nimic de la nefericiţii ăia, decât că le veneau şi le plecau oaspeţi. Nu ştiau nici când, nici unde. L-au ridicat în slăvi pe Baron, că era cumsecade şi îi plătea bine. I-au condamnat p-ăia pentru complicitate – da' pentru complicitate la ce?! – şi sunt la pârnaie, pentru zece ani. Pe Baron l-a lucrat judecătoru' ăla de-şi pierduse băiatu'. Că, de găsit, nu s-a găsit niciodată nimic. Au venit jurnalişti, au

scris prin ziare poveşti de ţi se-ncrâncena carnea pe tine când le citeai. S-au vândut atunci ziarele mai bine ca niciodată. În fiecare zi apărea câte un cadavru prin pivniţă, un schelet dezgropat în grădină… Pe dracu'… Nimic adevărat. Dispăruţi cu toţii, ca duşi din astă lume. Procesu' a mers al dracului de repede. Judecătoru' ăla l-a grăbit şi i-a înverşunat pe toţi împotriva Baronului. Condamnarea pe viaţă a fost o surpriză pentru toată lumea. L-au ameninţat cu ea, înainte de a-i da sentinţa, crezând că asta îl va îngrozi şi va începe să se dezvinovăţească, numa' că Baronu' a rămas impasibil, ca un spectator mut la propriul proces. Parcă nici nu era vorba despre el, parcă altu' trebuia să putrezească în puşcărie. Stătea acolo, în sală: numa' el, judecătoru', procuroru' care–i era dator judecătorului până peste cap şi avocatu' Baronului. Cât e şi ăsta de bun, n-a reuşit să înduplece pe nimeni. Doar din bârfe am auzit că se uita de la unu' la altu', drept în uniforma aia de stofă gri, demn de parcă asista la schimbarea gărzii. Şi de-atunci e aici, la noi. Când a venit, ne-a luat directoru' pe toţi ăştia mai vechi şi ne-a spus să încercăm să-l tragem de limbă. Cred io că de-aia l-au lăsat să scrie şi la drăcovenia aia de calculator: că nu scrie decât despre un castel, despre petreceri şi picnicuri între prieteni. Acuma, câtă o fi realitate şi câtă nu – asta numa' el ştie! Da' cred că-l pândesc să scape ceva şi să-l dovedească. Că, de atunci, ziarele au uitat poveştile. S-au vândut bine atunci; că au fost minciuni, invenţii sau cum vrei să le zici… Da' au fost mulţi care i-au luat apărarea Baronului şi l-au acuzat pe judecător că prea repede l-au condamnat pe viaţă, trebuiau să caute dovezi… În fine… cine ştie cum s-o sfârşi dracului toată tărăşenia asta?

(45 de secunde!) Pe monitoare, toate erau în regulă. Tânărul se ridică şi închise fereastra. Frigul dimineţii sau imaginaţia prea bogată îi ridicase părul pe mâni şi îi trimisese fiori pe şira spinării. Roti braţele în încercarea de a se dezmorţi; tropăi din picioare şi mai aruncă pe furiş o privire spre monitorul cu imagini dintr-o anumită celulă. Nu se schimbase nimic.

- Da' el a zis ceva vreodată? Vi s-a părut ceva nelalocul lui?

- Nimic, tată, absolut nimic. Răspunde dacă îl întreb ceva, mai discutăm despre cărţi – că am mai citi şi io ceva la viaţa mea – da' niciodată nu-mi spune părerea lui. Nu ştiu cum să-ţi explic, da' toate cuvintele lui sunt alese… Ţi-am mai spus că noi trebuie să ne impunem în faţa lor, da' io, când îl văd atât de frumos şi mândru, atât de cuviincios… câteodată uit şi îmi vine să-l salut altfel, ca pe-un nobil, unul liber, adevărat… Auzi, asta ţi-o spun ţie, dacă vorbele mele părăsesc birou' ăsta, ai terminat-o cu mine!

- Nicio grijă, şefu'! şi io simt aşa, ca un respect… dar mă gândesc după aia că e condamnat de multiple omoruri, că are vecini de celulă care-au chinuit şi mutilat femei şi copii. Cât de nedrept o fi fost procesu' lui… poate-o fi fost vreun sâmbure de adevăr.

- Nu ştiu, de-aia-ţi spuneam: ori e al dracului de bun şi ne-a fraierit pe toţi, ori e doar un nebun nevinovat. Nici nu ştiu ce să cred când îl văd zilnic ba scriind la laptop, ba citind cărţi de-alea groase, vechi… Când iese la plimbare înconjoară curtea cu paşi mici, aşezaţi, cu mâinile la spate, relaxat parcă şi-ar inspecta grădinile lui la castel, acolo… Tot aşa se plimbă şi prin celulă… Sau stă cu orele întins pe spate, cu mâinile sub cap, privind fix în tavan… Lasă tava de mâncare neatinsă, mai strigă la el, enervat, nebunu' de vizavi, da' Baronu'… nimic, parcă e dus dintre noi. Acuma' drept să-ţi spun, şi io m-am speriat în prima noapte când l-am văzut dormind aşa nemişcat, da' noroc cu camerele-alea de luat vederi, că pot să verific totul. E aşa relaxat şi calm încât mulţi dintre noi se îndoiesc de justeţea procesului lui. Dracu' ştie, o fi fost o coincidenţă că s-au găsit la el lucrurile ălora… şi, dacă vorbim de coincidenţe, ce zici că el o să-şi petreacă toată viaţa în puşcăria construită de strabunicu' lui … Eu unu' aştept acuma, să văd ce s-o-ntâmpla. Sunt la fel de nedumerit ca acu' trei ani.

- Ai dreptate, şefu'… mi-am dorit să aflu mai multe despre el, dar… acum am mai multe întrebări ca la început. Ştii, parcă-i o poveste dintr-o carte. De-aia de demult, nu din zilele noastre. Asta mă cam sperie…

- Tăticule, aicea dacă eşti speriat ai belit-o! Sperie-te acasă la tine, aici intri-n servici şi uiţi de gărgăunii din cap. Baronu' e un condamnat pe viaţă, ca toţi „oaspeţii" de pe holul ăsta.

- Am înţeles, şefu'… Sunt şi eu după prima săptămână…

- Ia vezi, cât mai e ceasu'?

- Mai avem, şefu… o oră, cam aşa…

- Ei, atunci ora asta stai tu la pupitru, că io am obosit dădăcindu-te toată noaptea!

Îşi ridică picioarele pe birou şi coborî cascheta peste frunte. Cu braţele încrucişate pe piept închise ochii. Săptămâna schimbului de noapte se apropia de sfârşit.

…

Printre draperiile grele ale dormitorului pătrundeau raze timide de lumină. Arcul unui cerc incandescent se strecura printre norii negri-vineţii. Ploaia se oprise peste noapte, iar florile din curtea castelului se îndreptaseră spre soarele întrezărit, scuturându-se de apă ca de-o povară.

În patul mare, cu baldachin şi aşternuturi aurii, fata blondă se trezi şi deschise ochii. Îi închise din nou şi întinse mâna spre perna de alături. Goală şi rece. Se răsuci cu pleoapele strânse spre jumătatea patului inspectată mai devreme. Era singură în patul întreg. Printre gene alunecau lacrimi sărate. Îi veneau în minte replici de femei abandonate din piesele în care jucase într-un trecut uitat. Nimic nu se compara cu ce trăia ea. Toate cuvintele acelea erau străine şi seci…

Copite de cal strunit loveau pietrele aleii de la intrare. Fata sări din pat şi alergă la fereastră. Îndepărtă draperiile şi văzu, printre stejarii bătrâni, un călăreţ îndemnându-şi calul. Flutura în vânt părul negru, cârlionţat, alături de coama întunecată. Fata ştia că bărbatul îi şoptea calului comenzile aproape de ureche, ca unui prieten de nădejde.

Urmau ore, sau zile… sau cine ştie câtă singurătate… Luă halatul ce înnoptase pe colţul patului şi se înfăşură în el. Era mare, cald şi protector ca mantia pentru invizibilitate. Se aruncă în pat, cu faţa îngropată în catifeaua păstrând miros de bărbat, de scotch şi trabuc scump. Cu genele încă umede, fata adormi oftând.

…

- Şefu'! E şase fix!

- Gata, băiete! Hai, manevrele de dimineaţă!

Mâinile tânărului repetară în sens invers manevrele de seară. Aprinse becurile de pe hol şi stinse lumina de veghe. Celulele rămaseră luminate natural prin ochiul de geam din apropierea tavanului. Cu zgomot metalic, uşile masive dezvăluiră gratiile, de la un capăt la

altul al holului. Resturile gustrării de peste noapte dispărură de pe masa gardienilor. Ceştile de cafea – spălate de tânărul ucenic. Firimiturile – scuturate de aceleaşi mâini îndatorate.

Bocancii grei patrulau zgomotos, bastonul atingea gratiile, iar ecoul vocii grave trezea cei mai periculoşi bărbaţi din zonă:

- Bună dimineaţa, domnilor! Cum aţi dormit, ce-aţi visat? Haideţi, drăguţilor, aveţi o jumătate de oră până la micul dejun. Camerista e răcită săptămâna asta, aşa că vine tot colegu' vostru de la popotă. Dacă sunteţi cuminţi, săptămâna viitoare o tratăm pe cameristă.

Era o glumă veche, pe care o repeta în fiecare dimineaţă, de ani întregi. Bărbaţii mormăiau, morocănoşi prin paturi sau săriseră în picioare şi se uşurau în closetul din spatele celulei. Jumătatea aceea de oră era pentru igiena matinală. După micul dejun începea programul de plimbare. Cei mai vechi îşi aleseseră ora, ceilalţi se mulţumiseră cu ce rămăsese. Ieşeau doi, fiecare însoţit de câte un gardian: unul în curtea estică, celălalt în cea vestică. Şaizeci de minute în care pe ploaie, pe soare, pe zăpadă… respirau aerul oamenilor liberi. Închideau ochii şi inspirau adânc, cu nesaţ.

- Bună dimineaţa, Baroane! Noaptea – liniştită ca de obicei, nu-i aşa?

- Aşa e, domnule, mulţumesc de întrebare.

De cealaltă parte a gratiilor bărbatul răspunsese cu spatele drept, cu capul uşor aplecat pe umărul stâng. Ochii le erau aproape la acelaşi nivel, dar deţinutul privea bocancii gardianului, într-o recunoaştere a propriei condiţii. Salopeta îi stătea impecabil, nicio cută nu trăda somnul abia încheiat. Părul – cu mare toleranţă acceptat de acea lungime – strâns într-o coadă groasă. Ţinea mâinile la spate, de parcă şi-ar fi întâmpinat oaspeţi la porţile castelului.

- Bine, atunci vă doresc tuturor o zi bună!

- Mulţumim, domnule!

Ocupantul penultimei celule fusese singurul care îi răspunsese. Zâmbea în colţul gurii, înfăşurând pe inelarul mâinii stângi un fir de păr lung, blond şi ondulat – legământ de aur viu.

- va urma -